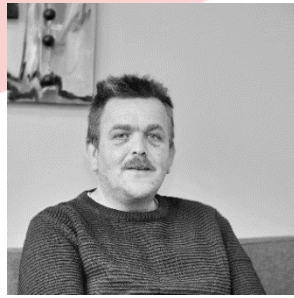

W

at heb je
meegemaakt
door de
coronacrisis?

Ik ben Frank Brakke, 41
jaar oud, ik woon begeleid
en ik houd van keyboard
spelen en computeren.

“Hoe ik tegen corona aankijk? Mooi klote. Ze hadden hier allemaal verschillende regels. Ze bedenken de regels zoals het hen goed uitkomt. Het was heel erg verwarrend, het ene moment werden we gezien als een groep en dan waren we weer geen groep. Ik heb ook meegemaakt dat bekenden van mij COVID-19 kregen. Wel acht stuks in totaal. Zes waren hier op de groep; vier bewoners en twee begeleiders. En nog andere mensen op het terrein, die ik ken. Eentje is helaas overleden, dat is net gebeurd... Toen de crisis een tijdje bezig was waren we nog een beetje blij, want het voelde alsof wij waren overgeslagen en toen gebeurde het toch wel. En 's Heeren Loo heeft ons zó goed geholpen dat ik de regionale klachtencommissie moest bellen over hoe het hier binnen was geregeld. Het ene moment was het dit en het andere moment dat: De regels veranderden heel vaak. En dan kwamen er wel regels, maar dan waren ze heel onduidelijk. Bijvoorbeeld toen vier van onze bewoners ziek werden, zijn zij gelijk opgehaald. Plots kwamen er drie weer terug, maar de dag erna hadden zij weer last en leek er een vergissing te zijn gemaakt: Ze waren nog niet beter! De dag erna werd verteld dat het toch geen vergissing was, maar bleek het dat zij voor de tweede keer ziek waren geworden. Alle informatie klopte niet en het was tegenstrijdig. Zo behandelen ze nog niet eens dieren, zo voelde het. Het is gewoon niet menselijk. Ze gaven me gelukkig allemaal gelijk hier bij de begeleiding op de woongroep. Ik heb zelfs de begeleiding hier huilend aan het werk gezien om hoe het ging. Hoe wij werden behandeld en hoe zij zelf werden behandeld. Om het goed uit te zoeken hebben ze met de GGD gebeld, die legde uit dat je het virus wel 80 dagen in je lichaam kunt hebben. Dus zo kon het gebeuren dat het lang duurde, en dat je na een paar weken alsnog positief getest kan worden, maar dat je niet meer besmettelijk bent. Die informatie hielp, maar het was een heel vervelende periode.”

Mijn activiteiten tijdens de coronacrisis

“Ik mocht eerst niet van het terrein af. Vijf weken geleden alleen even [redactie: interview uit juni 2020], omdat ik naar het ziekenhuis moest. En ik mag nu weer naar mijn werk sinds deze week! Er moet nog één toestemming komen. Ik heb de pech dat ik in een andere regio woon dan waar mijn werk zit. Als ik in dezelfde regio zou werken en wonen, dan had het eerder gekund. Het is hemelsbreed wel dicht bij elkaar, maar 's Heeren Loo is in een aantal regio's verdeeld en dan verschillen de regels. En helemaal omdat er in mijn woongroep corona is geweest, was het lang niet duidelijk of ik naar een andere regio mocht voor mijn werk. Voor het goedkeuren gaat er telkens weer een aantal dagen overheen, dan werkt weer iemand niet op vrijdag bijvoorbeeld. Tussendoor thuis heb ik bijna niks gedaan, maar op een gegeven moment heb ik bij de Attent gewerkt: een supermarkt op het terrein. Ik mocht boodschappen naar groepen brengen met een mondkapje op en handschoenen aan. Drie weken mocht ik dat doen en dat was ook wel nodig! Ik werd echt gek van dat thuiszitten, dus even werken was echt heerlijk! Even die vrijheid.

Eenmaal weer thuis heb ik met stoelen lopen gooien, want ik was heel boos. Niemand kon me rustig maken, de begeleiding lukte het na een tijdje een beetje. De manager wilde niet komen, want die kon niks doen. Maar toen ik weer rustig werd, heb ik veel op mijn kamer gerommeld. Een beetje op de spelcomputer en een beetje keyboard spelen. Dat was alweer een tijdje geleden en die had ik weer eens gepakt. Het helpt de ene keer wel en de andere keer niet. Gelukkig kon ik af en toe met collega's praten, elke maandag hadden we teamoverleg via videobellen en dan konden we even vertellen hoe het met je gaat. En ik heb veel met de stagiair van het werk contact gehad. Het werd steeds minder werk en steeds meer sociaal! Of ik kon met mijn zus bellen. Dat was fijn, soms had ik wel bijna dagelijks contact met mijn zus.”

Dit verhaal is onderdeel van het Engelse boek ['Peter and friends talk about covid-19: for people with intellectual or learning disabilities and/or autism'](#).

Vanuit een initiatief uit Engeland werden universiteiten en zorginstellingen voor mensen met een verstandelijke beperking (VB) van over de gehele wereld gevraagd mee te schrijven aan een COVID-19 boek. De cliënten, hun begeleiders en naasten mochten bijdragen met ervaringen en verhalen over de lockdown vanuit de gehandicaptenzorg.

Vanuit Academische Werkplaats Viveon schreven onderzoekers Edithe Rot en Maaïke van Rest de ervaringen en verhalen op van drie ervaringsdeskundigen met een licht verstandelijke beperking, waaronder Frank, en van drie persoonlijk begeleiders op woongroepen.